

בחתונה מפוארת, שתייה שיחת-היום ב- קרב העלייה החברתית של העיר הקטנה. יחיאל רצה בחתונה צנועה — לא היה לו את מי להזמין. מלבד מיסטר סופרס-סידיי דים, החתונה היתה צנועה. נינה היתה מורגלת בעושר רב. תמיד היו בביתם מטפלת, מבשלת ומשרתת צמודות. היא הסכינה לנשפים עליונים, לשיבת בטלה בבתי-הקפה שעל הטילים של שפת-הים, לירידים רבים ולהמולה חמדית סביבה. יחיאל התעקש כי ית- גוררו בדירת-המרתף הדלה שלו, וביקש שקט ומיסור, ללא אנשים — רק עם דפי-הנייר והזיכרונות.

בחושיה הבריאים הבינה נינה כי עליה לחתוג בכל כוכי נישמתו של בעלה, כדי שתוכל ללמוד לחיות עימו. היא הבינה, מה שהוא סירב להכיר כל העת: שכל כתיבתו הכפוייה אינה אלא נקמה — ניק- מתו של האיש האחד, אשר ראה, התנסה, עבר, חווה, אך סירב להינתק.

האם באמת אינך רואה את ידו של הגורל שיומן אותנו? שואלת גליליה גליק, היא נינה אשרמן בסלמנדרה, את הארי פרלשניק, הוא יחיאל די-ניו: "יד- גורל זו גם מרשטה אליך את הנקמה. הנה היא, נקמתך: ילדיך, הארי, ילדי שנינו!"

באהבתם של שני הניגודים הקיצוניים הללו היתה עוצמה נוראה. כשהתחבוק, היה הוא נוכח באהובתו אשר חשאיני במישרפות. כשהתנשקו, היתה עולת אל מול עיניה כתונת-הפסים שהיתה תלויה בחדרו. כשליטף אותה, היה שומע את זעקת המעונים במחנות-הריכוז וכששיח- קה בשערו, היתה מריחה את עשן ארובות אושוויץ.

נינה השתלבה במהירות בחיינו של יחיאל. היא ילדה לו את שני ילדי-הנקמה, דניאלה וליאור, הכריחה אותו להסתגר ולכתוב משך חודשים ארוכים מבלי להתראות עימה כלל, והפכה האמריגנית של ספריו.

היא החלה נוסעת ברחבי העולם עם כיתבייהי שלו, דואגת לתירגומם לעש- רות שפות, והמתמ על הזוים עם מוצי- איס-לאור — הפכה את ק. צטינק אחי- הסופרים המפורסמים בעולם.

באוירה זו באה לעולם דניאלה.

משך חודשי הריגונה של נינה היה יחיאל סגור ומסוגר בביתה שבפרס מבודד, כשהוא נאבק עם כירעו דפי-נייר, ועליהם שורות ארוכות בכתבי-ידו הצפוף, כאשר הגיע יום אחד לביתו, נודע לו מפי השכנים, כי נינה נמצאת בבית-החולים, במחלקת ילדות. הוא מיהר לבית-החולים, ושם הציגה בפניו נינה את בתו. התינוקת לא ידעה כי היא ילדת-הנקמה, ולא הכירה בחובות המיוחדים שהוטלו עליה, עקב כך. גם כשגדלה דניאלה, היא לא הסכימה לקבל על עצמה עול זה. היא רצתה להיות כמו כל הילדות האחרות, אולם הכיבנה המישפחת יוצא-הדופן, שאותו עיצבה נינה, אה התיר לה זאת. דניאלה נשלחה, יחד עם אחיה הרחק מהבית, לפנימיית הדסים, אך גם שם ונתה רק בליקורים מועטים של הוריה, אביה היה טרוך בכתובה, אמה היתה טרודה בניסיעת סביב העולם.

סיפרה פעם דניאלה לידידה: "האמא השמנה שלי, כל היום היא דואגת רק

"שלושת עונמות היוו נסתהררו כמוחו כקלפים בידי קלמן זריז. ופתאום נעצרה הסחרחורת. נתבחר ה' כל. הוא הזדעזע מבהירות החיוון שיש בגורל השפה עתה לעיוון, זוהי ידדתנו היחידה, יותר אין לנו."

סלמנדרה / העימות עמ' 101

לאכול ולהשמיץ, לאכול ולהשמיץ, לא מעניין אותה בכלל מה קורה בבית. ואבא סגור בחדר שלו ולא יוצא ממנו ימים שלמים. לכל נערה אחרת יש על הצווא שרשרת עם מגדודי — לי יש שרשרת עם המפתח של הבית. אני באה, מכינה לעצמי אוכל, לא רואה אף אחד ולא שומעת מאף אחד. אצלנו בבית אין אף טעם ארוחות משתופות במיט שיש, וכשנפגשים, אומרים שלום אחד לשני כמו אנשים זרים מתחנת-רכבת." דניאלה פיתחה לעצמה מערכת של יצאות שמוקט כלפי אמה ואביה. אולם

המוקד העיקרי לשינאה היתה האם, נינה. "אבא עוד היה מטפל בי קצת, כשהייתי קטנה. הוא היה חופף לי את הראש, קולע לי את הצמות, מכין לי לפעמים ביצייה." ואומנם, יחיאל אהב מאד את בתו. היא הזכירה לו את אהבתו שנסתה בשואה, על שמה נקראה דניאלה, אך אהבתו אליה אוכלה על מייבוח הניכרונות והכתיבה, בהם ראה שליחות עליונה. בינתיים גילתה נינה הפעלתנית תחומי פעילות נוספים. כיוון שהאמינה כי יהיה זה ביובו להשתמש בכישורונותיה הגסי-טרנזומיים בשירות מישפחתה בלבד, המ ציאה את תחרות מלכת-המיטבה, שנערכה ברוב הדר במלון שרתון בתל-אביב. מאוחר יותר פנתה אל הסיכסוך הישראלי-ערבי, הקימה אגודה לידידות בין יהודים וערבים, כשהיא מעמיסה על בני-ביתה מסיבות חברתיות דו-לאומיות, משוטטת בין כפרים ערביים בארץ ועוסקת, בין קפה לבקלאווה, ברעיונות קירוב בין העמים.

כל אותה עת עסקה דניאלה בחיפוש אחר קורט חמימות ומנה קצובה של אהבה, שבה חסרו לה בבית. היא ניתקה את קשריה עם מישפחתה ועברה להתגורר בחדר שכור. אהבתה הראשונה הגדולה היתה בחור צעיר ממוצא תימני, בשם יגאל. משך זמן-מה נדמה היה לה כי מצאה את האושר, עליו לא יכלה לקרוא

דניאלה די-ניו בריחה אל הסם

בספרי אביה, אך כעבור כשנה התברר כי יגאל חולה במחלת-רוח, והוא אושפז. היתה זו לדניאלה מכה קשה-משוא. היא נענתה להצעת הוריה ונסעה ללונדון, למרות מישפחתה העשירה, התגוררה היא סובלת לעיתים קרובות מרעב גופני ממש. באחת הפגמים — גבר עליה הרעב והיא התעלפה. כשהתעוררה, מצאה עצמה במיטת שכן כוש, שגילה אותה על המד-רגות. השניים התאהבו ועברו לגור ביחד. כשהגיעה לארץ היודיעה כי דניאלה חיה עם כושי, הודעוה נינה. היא הצליחה להשפיע עליה לחזור.

"האשה שליבלה לכל העולם את המוח. עד כמה צריכים כל העמים לחיות בשלום זה עם זה, וכי אין הבדל בין יהודים וערבים ובין גזע שחור לגזע לבן, האמא שלי, קראה לי זונה, רק משום שהייתי מאוהבת בכושי." זעמה את דניאלה באוזני ידידיה.

באותה עת פחה שלום כהן את שבר

עונה-הגוער נוער 71, שנכשל ונסגר כעבור זמן קצר. דניאלה קיבלה עבודה כמזכירת המערכת, ושם הכירה את לוי לוי, בחור ממוצא ערבי, נושא-כליו של כהן, שעבד באותו שבועון. דניאלה היתה יושבת ימים ולילות במישרדי השבועון, רק משום שלא היה לה לאן ללכת. לוי, אשר הבחין בבדידותה, היה מביא לה לעיתים כריך או בקבוק קוקה-קולה. שוב נאלצה דניאלה ברעבונה להימנות ולת- שומת-לב, והשניים התאהבו. לוי, גבר נשוי החי מזה שנים רבות בנפרד מאשתו המסרבת לתת לו גט, עבר להתגורר עם דניאלה בדירה שכורה בחצליה. הוריה של דניאלה התנגדו גם לשידוך זה. "אמא הכירה את לוי עוד לפני שאני

הכרתי אותו, והם היו בידדות." סיפרה דניאלה. "אבל ברגע שגילתה שהוא התימני, מחור אחרי הבת שלה, אני הייתי שוב זונה אצל." דניאלה היתה גם ירושת ירושתו הי גדולה של סבה, הפרופסור אשרמן. אשרמן הוריש את נכסיו הרבים לדניאלה ולאחיה, כשהוא עוקף את בתו ותנתנו. "יום אחד אמא החתימה אותי על איזה מיסמכים. לא ידעתי על מה אני חותמת, ורק אחרי-כך הסתבר שזה היה כתבי-יחור על חלק מהירושה שלי." טענה דניאלה. פרשת הירושה היוותה את הקרע הסופי בין דניאלה להוריה ודחפה את דניאלה, ללא מוצא, לזרועותיו של לוי, בו ראתה את המיפלט האחרון. השניים חיו כבעל ואשתו לכל דבר, והיא ילדה לו בת, אשר קיבלה את השם לי.

אולם לוי עצמו הדרדר, החל לקחת

"אביה לא מצא לו עונם שעת פנאי רבות, שנודדה כמויותמת מאכ. עם שנותיה צמחה בזיונה משפחה עיוורת לאמה, המסתגרת לעת-יד. זה עם אביה כהרדיהמישכב, בעני דה בבית-הספר התקנאה זיווה בי חברותיה על אשר להן יש אב. ואינו החברות קינאו בזיווה בשך עיניה היוקדות וקדות גווה ששיוו- תה זה דמות איילת בר."

סלמנדרה / העימות עמ' 161

סמים. בתו של חאיש שעמד בגבורה באימי וזועות הנאצים, נכנעה והתמכרה אף היא לסם נושא השיכחה.

בשבועות האחרונים ידעו ידידיהם של לוי ודניאלה כי הם עומדים להגר מהארץ ולנסוע להולנד. ערב הנסיעה פנתה דני-אלה לסניף הבנק שלה, בנק לאומי ברחוב דיזינגוף 100 בתל-אביב, פדתה גיירות ערך בסכום-העתק של 385 אלף לירות, שהיו כבנק על שמה. מקור הכסף אינו ידוע. אהים מידידי חזוג טוענים כי הכסף הוא חלק מהירושה שדניאלה חצ-ליחה בכל-זאת לקבל, ואחרים טוענים כי הכסף הושג מעיסקות שונות לוי.

לפני כשבועיים נעצרה דניאלה די-ניו

על-ידי המישטרה. אחד מבכירי החוקרים, רביסק דויד רוזנברג, מי שהיה ממנה על חקירות מועלי הבית, מקורות, בנק ארץ-ישראל-בריטניה והחברה ה-מרכזית, התייצב מולה בפני השופט וגולל עלילה, שאם יתברר במישפט כי היא נכונה, צפויות לדניאלה מיספר שנים מאחרי סורג ובריה.

המישטרה טוענת כי לאחר שהוציאה דניאלה את הכסף מחשבונה, יעץ לה אחד מהפקידים הוותיקים של הבנק, מרכזי דן, לרכוש בהם דולרים, ואף היפנה אותה אל סוחר מהשוק השחור. פקיד אחר של אותו סניף, אשר האזין לשיחה, מיהר לדווח למישטרה, וזו הטילה מעקב על דניאלה. כעבור יומיים הגיעה דניאלה שוב לבנק וביקשה לשור כספת. לדברי הי מישטרה יעץ לה דן להסתלק מהמקום במהירות, כיוון שחש בשוטרים העוקבים אחריהם. דניאלה נשמעה לעצתו, ומאוחר יותר נעצרה.

המישטרה לא הצליחה למצוא את הי-דולרים, אשר לעטנתה ניקנו על-ידי דניאלה, ואף לא את הכסף הישראלי. באותם ימים עצמם נעצרו כ-40 חשודים נוספים על אותה עבירה. המישטרה הציעה להם למכור את הדולרים למדינה תמורת שלוש לירות הדולר, ולהנצל ממישפט. רובם הסכימו, ושחררו.

דניאלה סירבה, והכחישה את כל ההא-שמות שייחסו לה. יחד עימה נעצרו קבלן ידוע ששמו נאסר לפירסום, ומנהל בנק שחור פרוטי, קרול מאיר, השניים שוחררו בערבות. את דניאלה סירבו השופטים לשחרר. בעת הברור נכה לוי לוי בחברת פטי-רונו, שלום כהן.

המישטרה עדיין לא מצאה את הכסף שלה, אם אומנם הפך לדולרים, הרוויחה דניאלה סכום-עתק עקב הפיחות. כך, באחד האולמות של בית-המישפט בתל-אביב, נסגר פרק עגום נוסף בסרגייה של מישפחה ישראלית ידועה ומפורסמת — מישפחת הסב, הפרופסור הנודע, מאבות הרפואה הישראלית; מישפחת בתו, אשת-החברה הפעלתנית; מישפחת הסופר שיצירתיו הפכו לנכס-צאן-ברזל של התרבות הישראלית החדשה — מי-שפחתה של דניאלה די-ניו.

היו חפרים, במקרים רבים, אספי-קה, מזון ואף מים. יחידות רבות עדיין הסתובבו בשטח, כדא שמוקף מן כראוי, ומירוסומים מצריים יודי-עום אף לספר על כתיבה שהופקרו במידבר פשוטו כמשמעו.

מפני סיבות אלה לא היו המערכים הי-מיצריים מסודרים כראוי. מחוץ לאלה המוכנים מראש, במקומות רבים שררה אנדרלמוסיה ממש, ועל אף שמיזם ליום חל, כמובן, שיפור בהיערכות המיצרית, הרי ודאי כי בעת הנחתת המכה של צה"ל היתה היא עדיין רחוקה משלמותה הי-מתוכננת.

על כל אלה נוספו עיוותי השליטה, הכוחות נשלטו, למעשה, בעת ובעונה אחת, על-ידי הרמטכ"ל, מושיר עבדאל-חכים עצמר (שהתאבד אחרי ששת-הימים); על-ידי מיפקדת כוחות-היבשה, שמקומה היה בכיירת-המד, ומפקדה הפאריק מורת-גי; ועל-ידי מיפקדת הארמיה של סיני, שתחת סיקורו — הנומיגלי במידה רבה — של הפאריק מוחסאן. מערכת זו הרי-לדה, כמובן, כפילויות וסתירות בלי סוף, ודווקא בשעות מיתר קשות, בהן היתה דרושה, יותר מכרגיל, שליטה מרכזית וברורה. במקרים רבים קיבלו מפקדי-עוצבות הוראות ישר מעאמר, שישב ב-קאהיר, ולא תמיד זכר או טרח לעדכן גם את מפקדיהם הישירים.

דין הכריע

מונת ההיערכות המצרית היתה ידועה בעיקריה לצה"ל, אם כי נראה שלפחות בשלבים הראשונים של התכנון המשמי לקראת ששת-הימים לא היה צה"ל מודע לביטוס ההיערכות המצרית — שכ-אמור לא הושלמה עד ה-5.6 — על חתונה שצה"ל יפרוץ שוב הפעם, כמו בקדש, במרכז וגם בדלום.

כך הופתע גם צה"ל? לאימעי מן ההפתעה האופרטיבית הרצוי-נית שהוא גרם למצרים — אלא שכמובן הפתעתו היתה נעימה משלהם.

התוכנית הסופית של ששת-הימים, שגם בוצעה, היתה מבוססת על ביצוע ההב-קעה העיקרית בצפון, על-ידי אוגדת-הי-שריון הסדירה-בעיקרה, והגדולה מכול, שבפיקוד ישראל טל, ההבקעה המישנית הונחתה במרכז, על-ידי אוגדת שרון. האוגדה השלישית, בפיקודו של אב-רחם יפה, נועדה להחזיר אחת מחטיבוי-תיה, כבר בשלב ההבקעה, בשטח הבליתי-מוגן — מפני שנחשב על-ידי המצרים לבלתי-עביר — שבין שני המאמצים, כש-היא חותרת דרך ואדי-הירדיין אל ביר-לחפן.

היה זה המהנדך השנון שכתוכי-נית שתכליתו היתה לאבטחה, כר-זמנית, את אנפיו שתי ההבקעות, לשמש עתודה דעת הצורך לכפי-דרום או צפון, ובעיקר לבצע, כפי-דוד שהיה-קרב"ב, על-ידי התייצב-כות על כביש הרוחב שבין ציר-הצפון למרכז, תוך מניעת הגעתם של כוחות מצריים מג'בלי-קבני הי-אדי-עריש, או ממנה לפיוון אבוי-עגיליה.

חטיבתו השנייה של יפה נועדה לעבור דרך שרון, לאחר שיבקיע, על-מנת לחי-דור לכיוון ביר-הסנה, שחששו כי אולי הקימו בה המצרים מבצר רציני (ונתבר). הבקעת שרון תוכננה כעבור 12 שעות מוז של פל, חטיבת צני-חנים של מוטסה גור הוקצתה לצנוה ליר אדי-עריש, ושם לפיוע את אוג-דה של המבקיע מרפיה.

חטיבה נוספת, בפיקוד אלברט (שנפל ביום הכיפורים), ביצעה סימה באיוור הי-כונתילה. תוכנית זו, שהיא הגיונית כפי-תר זגם נאה כששעצמה, לא באה אל העולם ללא קשיים, אלא קדמו-לה, כמשך ההמתנה, תוכניות רבות ושונות, שהיו כרוכות בי-תזויות מעצמות — ודפחות עכור-הגייסות גם הפרות-יפשר — שד-חטיבות ויחידות.

חלק מן התזויות והשינויים נגרם מפני-השתנתו, בכיוון של הסלמה מתמדת, של חמצב. אבל היו גם התפתחויות בתפיסה